

Η ΑΥΤΟΛΑΛΟΣ ΛΥΡΑ.*

... Μὴ μέμψῃσθε αὐτῆς ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις ὡς κακεντρεχὺς· δὲν ἦτο ἐχθρὰ ἀπηνής, αὐθαριέτως ἐπικαλουμένη τὴν θεῖαν ὄργην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων οὐς ἐμίσει· ἦτο μήτηρ ἐν ἀγρίᾳ θλίψει μιννησκομένη τοῦ σκληροῦ θανάτου τοῦ ἐφ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας τοῦ ἀγῆρω αὐτῆς βίου ἀλλήστου τέκνου αὐτῆς.

Β.

Καὶ ἐσχάτον ἀφείσακ στόνον ἐπτερύγισεν ἡ Θέτις πρὸς τὰ ὕψη ὡς λευκὴ περιστερὰ. Ροδόχρυσον νέφος, μεγαλοπρεπῶς τέως ἐπὶ τοῦ αἰθέρος κυλινδούμενον, περιέλαβεν αὐτὴν τότε ἐν ταῖς γραφικαῖς αὐτοῦ πτυχαῖς, καὶ ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῶν ἀνέμων· τυχρῶς δὲ τὸν ἀχνὴ καὶ σκπρειρῶδη τῶν αἰθέρων ὠκεανὸν διαπλεῖσεν· προσώρμησε τέλος τὴν λευκὴν θεότητα εἰς τὰς ἀγνώστους καὶ ἰδεώδεις τῆς ἀθηνασίας ἀκτῆς. Ἡ Θέτις δειλῶς ἐπέθετο τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐκ νεφελῶν ἐδάφους ἐφ' οὗ δίκην ἀτμικτῶν ἀτμηλῶς ἐσπαρμένον διεγέλων ἀπτερές ἀκτινοστερεῖς· περὶ αὐτὴν τὸ πᾶν ἀπέπνεε τὴν ἄρθιτον εὐπροσύνην, τὸ ὑπέρτατον μεγαλεῖον, τὴν ἀκέραιον αἴγλην· καὶ πρὸς τὴν ἄπειρον ἐκείνην καλλονὴν τὴν δι' ἀκατανοήτου θαυμάσιας πληροῦσιν τὴν καρδίαν, τὰ ἐπὶ γῆς γενέθλια πελάγη διὰ τῆς φαντασίας αὐτῆς παραβάλλουσα, ὅλην αὐτῶν τὴν γλυκοκύμονα ἔκτασιν, ὅλους αὐτῶν τοὺς διαχρῶσους λαμπυρισμοὺς διέβλεπεν ἀκαυρούς καὶ ἐρήμους χάριτος. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπώτατον τοῦ θαυμασίου τούτου κόσμου δῶμα, ἔνθα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπεράνακτος Διὸς εὐρηντο συνηγμένοι οἱ μάκκαρες. Ὑπερέβη τὸν πᾶγχρυσον αὐτοῦ οὐδὸν ἐφ' οὗ ἴστατο ἐρατεινῶς προκύπτουσα ἡ ἄγγελος Ἴρις, λάμπουσα ὑπὸ τὴν ἀραιὴν αὐτῆς ἐπτάχρουν στολὴν· ἐφιλήθησαν ἐπὶ τὰ χεῖλη φιλομειδῶς, οἰκείως πρὸς ἀλλήλας ἔχουσαι ἀπ' οὗτο ὁ Ζεὺς πολλάκις ταύτην πρὸς ἐκείνην εἰς γῆν κατέπαμψε κομίστριαν προσταγμάτων ἢ εἰδήσεων... Ἐκεῖ ἐν τῷ βᾶθει ὑπὸ φανταστικὴν στοὰν ἐκ νεφελῶν λευκῶν καὶ ροδίνων ἐφ' ὧν ἱλαρῶς χρυσοστίλβουσιν αἱ ἀκτίνες ἀπλέτου φωτός, ἐπικέθηται ἀστράπτοντος θρόνου ὁ ἀδάμας τῆς τῶν θεῶν ὀληγύρεος, ὁ ὕψιστος Κρονίων ἐνδεδυμένος προφύραν ἐξ ἐρυθροχρύσου σέλαος καὶ ἀδαμάντινον κρατῶν σκῆπτρον· ἐγγὺς αὐτοῦ ἡ σφαῖρα τοῦ πυρόεντος κεραυνοῦ κρατεῖ περιεσταλμένην, ἀλλ' οὐχ ἦττον θαμβοῦσιν ἔτι, τὴν φοβεράν αὐτῆς λάμψιν· ἐνῷ δ' ἐπ' αὐτῆς ὁ ἀναξ ἀτμηλῶς ἐρεῖδει τὸν πόδα, ὁ μέγας ταχυσίπτερος χρυσάετος, δίκην αἰγίδος ὑπὲρ τὴν βαθεῖαν χιονολαμπὴ αὐτοῦ κόμην, ἐκτείνων ἀκινήτους τὰς πτέρυγας, ὑπερῆλκνως στρέφει τὸ θρασὺ ὄμμα πρὸς τὸν πόρρω καθήμενον θεὸν τοῦ φωτός. Ἡ καλλιστεφής τοῦ ἀνακτος πᾶρεδρος Ἥρα μειδιῶσα, παιγνιδῶς προσφάνει διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ὠραίου ποδός

τὸν εὐπτερον αὐτῆς ταῶ, ἡ δὲ οὐρανία Ἀφροδίτη περιπτύσσουσα ἀσπάζεται τὸν ἀργυροῦν αὐτῆς κύκλον· παρ' αὐτὴν ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ μετὰ μερίμνης προσκύπτει τὴν σοβαρὰν μορφήν ἐπὶ λαμπροῦ πέπλου ἐφ' οὗ ἀριστοτέχνως ποικίλλοι ἀστέρας καὶ ἀνθεμα· ἡ Ἥβη μετὰ τῶν Χαρίτων στεφανοῖ τὴν κόμην δι' οὐρανίων ἀνθέων, πόρρω δὲ πρὸς δεξιάν, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν σκιαύγειαν ἀργυροφύλλων δασυλλίων ἡ Ἀρτεμις ἐστεμμένη ἀργυρᾶν μήνην θηρεύει ἐλάφους χρυσόκερως ἐνῷ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φοῖβος ἐγγὺς τοῦ δάσους καθήμενος καὶ ἔδων πρὸς λύραν κατκκλεῖ σύμπαντα τὸν θεῖον ὄμιλον σιγῇ αὐτοῦ ἀκροώμενον, ὡς καὶ πολλὰ σμήνη δευτερευουσῶν θεοτήτων, αἵτινες μακροθεν ἀπὸ τῶν νεφελῶν συγκεχυμένως πως τὰς μορφὰς προβάλλουσιν.

Ἡ Θέτις εἰσέρχεται· περιδεῶς ἀτενίζει τὴν ὄνειρῶδη ἐκείνην εἰκόνα τοῦ ἁώτου μεγαλείου καὶ τοῦ ἀπλέτου φωτός· ἀλλ' ὁ ἀναξ εὐμενῶς αὐτὴν προσβλέπων θαρρύνει αὐτὴν ἵνα προχωρήσῃ μέχρις αὐτοῦ.

— Ὀμίλει, τέκνον! λέγει θωπευτικῶς ἐπιτιθεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην τῆς πρὸ αὐτοῦ γονυπετούσας Νύμφης, ἥς ἡ καρδία κατανύσσεται πληρουμένη μυστηριώδους τρόμου πρὸς τὴν ὑπερτάτην μεγαλειότητα, ἅμα δὲ σεβασμοῦ καὶ στοργῆς πρὸς τὴν ὑπερτάτην Ἀγάπην.

— Ἵψιστε πάτερ! λέγει ἡ Νηρηΐς· βεβαίως σπουδαίου τινὸς αἰτίου ἔνεκεν ἐτόλμησα νᾶ πκτήσω τὰ νεφελώδη ἐδάφη, ἔτινα θίγουσιν οἱ βασιλικοὶ πόδες σου· ἀλλὰ τὴν ταπεινὴν ὑδρόβιον θυγατέρα σου εἰς τὴν μακρὰν ταύτην ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὰς οὐρανίας κρηπίδας ἀνάβασιν, ἐνίσχυσε ἡ ἐλπίς ὅτι δὲν θὰ παρίδῃς τὴν δέησιν αὐτῆς...

— Ἐξαικολούθει! εἶπεν ὁ Ζεὺς.

— Δικαιοκρίτα! ἀνεκράξεν ἡ Θέτις· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σ' ἐγνώρισεν αἰετοτε ὡς ἡμερον σώστην τοῦ ἀθώου, ἅμα δὲ καὶ ἀπηνὴ τοῦ κκοῦ τιμωρὸν... στυγερά πρᾶξις εἰς τὰ ταπεινὰ τῆς ὑδρογείου ἐπικυλὰ διεδραματίσθη ὑπὸ θνητῶν ἀσεβῶν, θαλασσοποροῦντα ἄθων αἱ μυσταὶ τῶν ληστοδούντων ναυτῶν χεῖρες παρὰ τὰς ἰταλικὰς ἀκτῆς ἀπόνως εἰς τὸ κύμα καταποντίσασαι ἐσπετερόσθησαν ἀποινεῖ τὰ πλοῦτη, ἅπερ ἐκεῖνος ἀπεκόμεναι καὶ ἦν οὗτος ὁ Ἀρίων, ὁ προσφιλέτης θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις ἀοιδός· ὁ εὐσεβὴς ἀοιδὸς ὁ τὸν ἅπαντα βίον αὐτοῦ συνεχὲς μέλος πρὸς ὕμνον ὕμῶν καταστήσας· καὶ οὐδὲ κἄν ἐγινώσκωμεν τοῦτο ἡμεῖς αἱ πικρὰς ἄλλως θαλάσσιαι θεότητες ἵνα σπεύσῃσι πτερόποδες ἐγγὺς τοῦ διασώσωμεν αὐτόν· μεγαλῶνυμε ἄχ· ὁ τὰ πάντα δυνάμενος! ἰκετεύω σε ἀπὸ μέρους σύμπαντος τοῦ δειλοῦ τῶν Νηρηίδων χοροῦ· ἀνάστησον ἀπὸ τῶν κόλπων τοῦ βλαβέως αὐτοῦ μνήματος τὸν προσφιλεῖ ἀοιδόν, καὶ... πρὸς σωρρονισμὸν τῆς θρασεῖας ἀνθρωπότητος, πρὸς ἀπαρχαυρῶν τήρησιν τοῦ νόμου σου, τιμώρησον τοὺς ἀσεβεῖς κακοῦργους ἐπιφορπῶν αὐτοῖς τὰς ἀνήμεναις τῆς ἀστραπῆς σου φλόγας!... δὲν ἀφίνας ἄλλοτε τὸν φόνον ἅποιον ἐπὶ γῆς... Τὰς τελευταίας λέξεις

*) Ἰδε ἀριθ. 46, σελ. 910—912.

προσήμεγκεν ἡ Νύμφη σχεδὸν ἀκουσίως αὐτῆς, ὑπείκουσα εἰς ὅπερ καὶ πρότερον ἐξέφρασε συναίσθημα μητρικοῦ περπατόν.

Ἀρειμανίως τὴν βαθύκομον κεφαλὴν σείων, συνέσπασε τὰς ὀφρὺς ὁ Ζεὺς, καὶ τὸ ὄμμα αὐτοῦ ὀργίλος ἐξήστραψε· τὴν δὲ ζωηράν τοῦ βλέμματος τούτου λάμπιν ἀντανακλῶν ὁ χρυσοεῖς αὐτοῦ κεραυνός, ἐξέπεμψεν αἰφνιδίαν μαρμαρυγὴν τρομώδους σέλαος. Ἡ Θέτις ὠκριῶσα ἐκ τρόμου ἐκάλυψεν ἐν τάχει διὰ τῶν χειρῶν τὴν προσκύπτουσαν ὄψιν της.

— Ὅποιον εἶπες θρασὺν λόγον, κόρη τῶν κυμάτων! ἀνέκραξεν ὁ κοσμοκράτωρ θεός· πῶς τολμᾷς σὺ ἵνα δι' ὄφρους μονονουχὶ ὀργίλου μοι καταμέμψῃσαι ἀκηδεῖαν τῶν ἐπὶ γῆς, ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ ἔγκλημα; ... ἄγνοεῖς ὅπως βαρύνουσι ταῦτα πρὸς βασιλεῖα ἀποδιδόμενα, καὶ δὴ πρὸς ἐμέ; ... ἀλλὰ τίς, λοιπόν, εἴμῃ ἡ ἐμὴ ὑπερτάτη ἰσχὺς καὶ δικαιοσύνη συνέχεια ἐπ' αἰῶνας τὸν βίον τοῦ σύμπαντος; ... τάλαινα, ἄγνοεῖς πρὸς τίνα λαλεῖς! ... ἀλλὰ σοὶ συγχωρῶ, σοὶ συγχωρῶ! προσέθηκε μετὰ στιγμὴν σιγῆς προκύνόμενος ὁ τὰ πάντα εἰδὼς· τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐν σοὶ ἡ πληγείσα μητρότης τρικυμιᾷ, καὶ οἱ λόγοι σου οὗτοι ἦσαν οἱ ἀκούσιοι ρόχοι τῶν ἀκαθέκτως παλλομένων κυμάτων της! ...

Καὶ ἡ οὐιλία τοῦ Διὸς ἀρξαμένη δι' ἐπιπλήξεως κατέληξε διὰ μειδιάματος... ὦ ἱερὰ μητρικὴ στοργή, αἶσθημα μέγα ὡς ὁ ὠκεανός καὶ ἀκλόνητον ὡς ἐκεῖνος! πῶς πρὸ τῆς πλημμύρας σου τὸ πᾶν μετὰ σεβασμοῦ ὑποχωρεῖ, καὶ αὕτη ἔτι ἡ λέξις τῆς καταδίκης ἐπέχεται ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς θείας ὀργῆς ἐν αὐτῇ κατασθένεται! ...

— Ἄλλ' ἡσύχει· ἐπανελάθεν ὁ κοσμοκράτωρ τέλεον ἤδη κατευασθεῖς· εἰς πάντα χρόνον καὶ τόπον πλανῶν τὸ βλέμμα, γινώσκω τὰ ἀπανταχοῦ συμβαίνοντα· ἀλλ' ἂν ἔστιν ὅτε βραδύνω ν' ἀνταμείψω ἀξίως τὰς πράξεις τῶν θνητῶν, οὐχ ἥττον μηδέποτε ἐπιλανθανόμενος, οἶδα νὰ ἐπισφραγίσω αὐτάς διὰ κεραυνοῦ ἢ στεφάνου ἐν τῇ ἀρμοδίᾳ στιγμῇ. Ὁ Ἀρίων σωθήσεται· δικαίᾳ ὀργῇ τοῦ παντοκράτορος Ποσειδῶνος οὐ τὴν λατρείαν ἐσχάτως παρημέλησε, καίπερ πολλάκις κατὰ τὰς θαλασσοπορίας αὐτοῦ σωθεῖς ὑπ' ἐκείνου, ἐπέρριψεν αὐτῷ τὰ πρῶντα δεινὰ· διότι οὗτος παρωργισμένος ὦν κατ' αὐτοῦ ἀπέφυγεν ἵνα σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν κακούργων· οὐχ ἥττον τῇ δεήσει σου ὑπείκων, θὰ σώσω αὐτὸν ὃν ἐσκόπουν νὰ ἐγκαταλίπω ἐπὶ μακρὸν χρόνον οὕτω πρὸς ἀπότισιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ θεοστυγεῖς ἐχθροὶ του, οὐδὲν ὡς ἐμοῦ κεραυνωθήσονται· εἰς τί θὰ ὠρέλῃ ἂν στιγμηδὼν ἐπιπίπτων ἐξώντου αὐτὰς ὁ τιμωρὸς κεραυνός μου ἐν μέσῃ θαλάσῃ, μακρὰν παντός ἀνθρωπίνου ὁρμάτος; ἀλλὰ φόνιος κεραυνός γενήσεται αὐτοῖς πρὸ βασιλικοῦ βήματος δικαζομένοις αὕτη ἡ φωνὴ τοῦ ἀόπλου θύματος, ἵνα ἐξερθῇ ἀπαξ ἔτι πρὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ γόητρον τῆς εἰς ἐμέ αὐτὸν ἐπὶ γῆς ἀντανακλώσεως βασιλικῆς ἰσχύος καὶ δικαιοσύνης, ἵνα καταδειχθῇ ἡ ἀρετὴ καθ' ἑαυτὴν ἰσχυρά, πρὸς

πάταξιν τῆς κακίας, ἵνα, τέλος, πρόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἔσκει ἀφθιτον καὶ ὀφθαλμοφανὲς τῆς τιμωρηθείσης κακίας παράδειγμα! ... πρόσμηνε καὶ μαθήσει μετ' οὐ πολὺ διὰ τίνος πρωτοφανοῦς τρόπου θὰ πατάξῃ τὴν κακίαν ἡ ἀοπλος ἀρετὴ! ... Ὑπαγε ἤδη, ἐπανελάθεν αὐτῆς· καὶ ἴσθι τοῦ λοιποῦ, σοὶ τὸ λέγω ἀπαξ ἔτι, ὅτι ὁ Ζεὺς οὐδανὸς τῶν ἐπὶ γῆς ἐπιλανθάνεται ἡ ἀμελεῖ.

Ἡ Θέτις ἀνηγέρθη· δειλῶς ἡσπάζατο τὰ φωτόεντα τοῦ ἀνακτος κρᾶσπεδα· διὰ βλέμματος δὲ πλῆρους εὐγνωμοσύνης καὶ ταπεινώσεως εὐχαριστήσασα αὐτῷ, ἤρξατο κατερχομένη τῶν οὐρανίων δωματίων ὅπως ἀγγεῖλῃ πρὸς τὰς ἀφρογενεῖς αὐτῆς ἀδελφάς τὰς ἀρθίτους βουλάς.

Γ'.

Ὅπου τὸ κύμα τὴν ἀκτὴν πατάσων τοῦ Ταινάρου τὴν ὠφύρον καλιὰν τοῦ ὑδροβίου λάρου· ἀπόνως θραύει πλημμυροῦν εἰς τὰ ἀκταῖα φύκη καὶ ὑποσκάπτει βαθυπλύνον τὸν βράχον τὸν εὐνύκη, πρὶν ἢ φανῇ τὸ λυκαυγές, πρὶν ὁ Βωώτης δύσῃ ἢ εὐσφορὸς αὐρα τῆς αὐγῆς πνύρας δροσάδει χύση, εἰς ἀγρυπτόζωνος ἱππεύς· ἀνευ ρυτίδων βαίνων, χωρὼν ταχύτερος πολλῶν κυμάτων ἡφισμένων ὁ τε ἡ λαίλαψ τὰ ὠθεῖ κ' ὑπερπιδούν τὸν βράχον, καὶ διὰ ποδοβολητῶν πυκνῶν, πολυταράχων τῆς ἀμφιλύκης τὴν σιγὴν ταράσων τὴν ἐρημνίαν, μέσφ' ὁρέων καὶ κρημνῶν εὐθεῖαν τέμνων ρύμιν, πρὸς ἄρητον φεύγει καὶ αὐγὴν· αἱ δρῦς ἐμπρός

[τοὺ κλίνουσι
τὰς κοίτας, θορυβοῦμενοι, οἱ ἀετοὶ ἀφίνουσι
κ' ἐπάνω νέφους σπεύδουσι τὰς πτέρυγας νὰ κλεί-
[σουσι,

τὸν Φοῖβον ἀνατέλλοντα ἐκεῖθεν ν' ἀτενίσουν.
Χρυσοὺς ὀϊπποστόν, χρυσοὺς ὀϊπποστόν τὰ φάλαρα τοῦ
εἰς τὰ καταδεύόμενα προσπίπτουσι πλευρά του·
Ὡ!... δάση, ὄρη ἀψυνδῶν, τὴν κόμην γαῦρος δαίμων,
ποῦ σπεύδεις, ἀοιδεῖ ἱππεύ· ποῦ φέρεσαι, Ἀρίων;
ἐκεῖ ὁ χρυσοχαίτης σου δὲ παρασύρει κέλης
βαίνων ταχύτερος πτινοῦ, ταχύτερος θυέλλης;
Οὐχὶ δὲν εἶναι μάταιος τοῦ ἵππου του ἡ ρώμη;
ζητεῖ νὰ φθάσῃ τάχιον καὶ τῆς στιγμῆς ἀκόμη,
ἀνύων δρόμον βοῖθοντα κινέας, ὑακίνθου,
τὸ ἄστν τὸ εὐτείχιον, τὸ ἄστν τῆς Κορίνθου.
Εἴεν! εὐδρόμει! ἀστραπῆς ταχίων, ἵππος, ἴθι!
μὴ τὴν ὁδὸν σου κόψῃ δρυμοὶ ἢ τραχεῖς λίθοι!...
Ἐδεῖσθ' ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς· ἐπλάθε μεσημβρία·
πολλὰ ὁ ἱππεύς ἦνυσε δάση, βουνά, πεδία·
τὸ πᾶν ὑπεῖκ' εἰς κόπῳσιν καὶ πῦρ ἢ λάλος κρήνη
κι' αὕτη ὡς ἀπαυδήσασα τὸν φλοῖον τῆς βραδύνει.
Χιονόφοροι κορυφαὶ ὄρθαι τοῦ Ταύγετον
ὑψοῦνται νέφη κλίνοντα τὰς προσπελάζουν μόνα·
μεσουρανεῖ ὁ ἥλιος καὶ αἱ μαρμαρυγαὶ του
ὡς καταρράκται πίπτουσι φωτὸς εἰς τὴν χιόνα.
Πλὴν πόρρω ταύτας παρατῶν, ἀκίματος ἀκόμη
χωρεῖ ὁ ἀοιδὸς ἱππεύς· ὑπὸ τὸν γαῦρον πόδα
τοῦ λαμποδόλου ἵππου του ὑποχωροῦν οἱ δρόμοι
καὶ θνήσκουσι συνθλώμενα τῆς ἐξοχῆς τὰ ρόδα,

... Ὅπισω μένει τὸ μικρὸν ρυάκιον τὸ βρέχον τὸν δρόμον τοῦ τὸν βοιθοντα κιτρώας ὑακίνθου· τέλος παρήλθε πρὸς βορρᾶν, ἐξηφανίσθη τρέχων, καὶ εἰς μικρὸν κατέβηθε τὸ ἄστυ τῆς Κορίνθου !

Δ'.

— Εἶναι ἀληθές ; ... ὁ Ἀρίων εἶναι ἐδῶ ;· σπεύσατε ! εἰσαγάγετε αὐτὸν παρ' ἐμοὶ τάχιον τῆς στιγμῆς, τὸ ὄμμα μου, πλέον ἢ ὁ ὀδότης τῆς αὐχμηρᾶς ἐρήμου τὴν δροσώδη πηγὴν, ἐδίψησε τὴν φιλίην αὐτοῦ μορφὴν ! ὦ ! εὐλογητὴ ἡ στιγμή, αὕτη ἥτις ἀνελπίστως φέρει αὐτὸν ἐγγὺς μου !... ὦ θεοί, εὐχαριστῶ !..

Ταῦτα ἀνακράζει ὁ χρυσόθρονος τῆς Κορίνθου βασιλεὺς, ὁ σοφὸς Πίνδαρος, ὁ δὲ ἀγγεῖλας αὐτῷ τὴν ἀπροσδόκητον ἄφιξιν θεράπων ἀπέργεται πρὸς ἕμεσον τέλεσιν τοῦ προστάγματος αὐτοῦ. Καὶ μετὰ στιγμὴν μίαν ὁ θεόσωστος Ἀρίων εὐρῆται ἐν ταῖς θερμαῖς ἀγκάλαις τοῦ βασιλέως καὶ ποθεινοῦ αὐτοῦ φίλου.

Δάκρυα χαρᾶς, μειδίσματα καὶ ἀσπασμοὶ ἀκρατήτως πλημμυροῦσι τὰς μορφὰς αὐτῶν, καὶ ὁ Φίλιος Ζεὺς προσμειδίων αὐτοῖς ὑπερβεν, ἐπιχέει μυστικὴν αἴγλην ἐπὶ τὰ μέτωπα αὐτῶν. ὦ φίλι ! εὐδαίμονες αἱ ψυχαί, ὅσας ἡ γλυκεία καὶ ἱερὰ σου φλόξ ἐζωπύρησε ! ὑπὸ τὸν ζεῖδωρον αὐτῆς σπινθῆρα, εὖσμα ρόδα χαρᾶς ταχὺ ἐν αὐταῖς διαθάλλουσιν.

— Ἀλλὰ τῆς πρώτης ἡδείας μέθης παρελθούσης ὁ βασιλεὺς τὸν χρυσοῦν αὐτοῦ θρόνον καταλαμβάνων, καθίζει τὸν ἀοιδὸν ἐγγὺς αὐτοῦ καὶ ἐπερωτᾷ αὐτὸν ἀπλήστως περὶ τῶν περιπετειῶν καὶ τῆς θαυμασίας σωτηρίας αὐτοῦ.

— ὦ φίλε, ἀδελφοῦ ἀδελφώτερε, λέγει, ὃν ἐθρήνησα οἶονεὶ ἀπολεσθέντα ἔσχει ! εἰπέ μοι αὐτοστιγμὴ πῶς διῆλθες τοὺς πέντε ἑνιαυτοὺς τῆς ἐντεῦθεν ἀπουσίας σου, ἐρμήνευσόν μοι δι' ὁποῖου θαύματος ἀνεστῆθης ἀπὸ τοῦ καταπίνοντός σε ἀπερχάντου πελάγους ! ... ἀναμφιβόλως θεία χεὶρ σ' ἐπεσκέασε ... τοῦτο δὲλοι καὶ ὁ θαυμάσιος τρόπος δι' οὗ μαθὼν τὴν ἀπώλειάν σου ἠδυνήθην οὕτω ταχέως ἵνα συλλάβω τοὺς θεοστυγεῖς ἐχθροὺς σου ...

— Ναί, βασιλεῦ, θεία χεὶρ ἐπεσκέασέ με ! ... πρόσμενον νὰ θαυμάσης μέχρις ἐκστάσεως ! ... κατὰ τὸν χρόνον τῆς περιηγήσεώς μου ταύτης, διῆλθον πόλεις καὶ χώρας τοσαύτας, εἶδον ἥθη τοσαῦτα, ἐδοκίμασα τέρψεις καὶ φόβους, γαλήνας καὶ τρικυμίας τοσαύτας ! ... Εἶδον τὴν γηραιάν Αἴγυπτον μετὰ τῶν ἀπονοσίων αὐτῆς ἀνθρωπομορφῶν κολοσσῶν οἵτινες ἔσκει ρεμβίζουσι τὴν πρὸ αὐτῶν θριαμβευτικὴν τοῦ Καμύσου πύρρον, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχοντες· μετὰ τῶν ὑψηλοῦρων πυραμίδων, αἵτινες τὸν θάνατον δικαιονίζουσι καὶ ἐφ' ὧν διὰ γριφιδῶν χαρκιτῆρων ἐγγέγραπται νεκρὰ ἀθανασία· τὸν ἀκαλλυρέτην Νεῖλον ἀενάως ἀπὸ ἀνεξερυνήτου ἀβύσσου προρρέοντα· τὴν ἀχανῆ ἔρημον, ἣν αἰεττοὶ πυρπολοῦσιν αἱ ἡλιακαὶ φλόγες· καὶ ἡ αἴγλη ἐκείνη, τὸ κολοσσαιοῦν, τὸ σιγηλὸν, τὸν ἀκίνητον, σοβαρῶς καὶ μετὰ κατηφείας πρὸ τῶν ὁμμάτων μου ἀνελίσσού-

μενα, οἶονεὶ μοὶ διελάλουν ἀφώνως ὅτι αἰφνιδίᾳ νέκρωσις ἐπέσχε τὸν ροῦν τῶν αἰώνων ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐκείνου ἐδάφους. Ἐθαύμασα τὸν ροδόχρυσον φοῖνικα μετὰ νέου σφρίγγους ἀναπηδῶντα ἀπὸ τοῦ εὐωδιδῶντος σμύρναν καὶ κασίαν ἱεροῦ πυρὸς ἐνθα τοὺς ἐξ αἰῶνας τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπέκρανε· καὶ ἡ λύρα μου ἔψαλε μετὰ στοργῆς τὸ γλυκὺ τοῦτο τῆς ἀθανασίας σύμβολον· ἔθαύμασα τὸν ἡδύκαρπον λωτὸν ἐντὸς ἀργυροστίλπνου λίμνης τοὺς εὐκάλυκας κλώνας λούοντα· ἀλλ' ἀπῆλθον μηδὲλως τῆς πλάνου αὐτοῦ ἡδύτης γευσάμενος. Κατηύθυνα εἰτα τὴν πορείαν εἰς πολλὰς τῶν χωρῶν, ἅς πέλοι διῆλθεν ὁ πολυπλάνητος τοῦ Λαέρτου υἱός, καὶ μετὰ μακροῦς πλάσας γαληνιαίας καὶ τρικυμῶδεις ἐναλλάξ, προσωρμίσθη, τέλος εἰς τὰς γλαφυρὰς ἰταλικὰς παραλούς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ὁ κ. Max Nordau*

Τὸ γ'. μέρος τοῦ ἔργου τοῦ κ. Nordau ἀφιερῶται τῷ ἐγωτισμῷ. Περιλαμβάνει 5 κεφάλαια : «ψυχολογίαν τοῦ ἐγωτισμοῦ, τοὺς παρνασίδας, τοὺς παρακμάσαντας καὶ ἐσθνητικούς, τὸν Ἰδσενισμὸν καὶ τὸν Φριδερίκον Nietzsche.

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἐγωτισμοῦ δὲν εἶναι ἄνευ τινὸς ἐνδιαφέροντος, ἐλαχίστου ὅμως ἀπέναντι ἐκείνου, ὅπερ ἐν τῇ ψυχολογίᾳ τοῦ μυστηκισμοῦ εὗρομεν. Ἀφοῦ ἐπίστευσεν ὅτι γραμμαὶ τινες θὰ ἤρουν νὰ ἐκμυθηνίσωσι τὰς ιδέας τῶν Berkeley, τῶν Fichte, τῶν Schelling καὶ τῶν Hegel, ὁ κ. Nordau ζητεῖ νὰ εὕρῃ ποῖά εἰσι τὰ ὀργανικὰ αἷτια, τὰ ποιοῦντα ἐκ τοῦ ἐκφυλοῦ οὐ μόνον ἐγωιστὴν, τοῦτέστιν ὃν χάριν αὐτοῦ μόνου ζῶν, ὅπερ δὲν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ ὑγιέστατον πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἐγωιστὴν, δηλ. ὃν μὴ ἔχον ἀκριβῆ τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτὸ κόσμου, οὐδὲ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον, ἀντίληψιν, νομίζον δ' αὐτὸ τὸ πᾶν. Τὰς αἰτίας ταύτας ἀνάγει εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῶν αἰσθητικῶν νεύρων ἢ τῶν ἀντιληπτικῶν κέντρων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

Μετὰ τοῦτο συμπεραίνει ὅτι ὁ ἐγωιστὴς κατ' ἀνάγκην θέλει εἶσθαι δυσωωνιστής, ἱακωδῆς, ἐρωτικός, ὃν μόναι αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις θὰ καταστίδωσιν ὅτε Καίσαρα Βοργίαν, ἢ Ναπολέοντα Α'. ὅτε Don Juan ἢ Gille, de Rar' ὅτε Barbey d' Aureville ἢ Baudelaire, ὅτε τέλος ἀπλοῦν κλέπτην ἢ κακοῦργον. Πᾶσαι αὗται αἱ ιδέαι ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀνάπτυσσονται κεφαλαίοις κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε μέθοδον : Συνδιάζειν ὄνομα συγγραφῆς μετὰ πολυαριθμῶν ὀνομάτων βλακῶν καὶ βωρῶν, τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἱατρικῶν χρονικῶν λαμβανομένων, καὶ βεβαιοῦν τὴν πλήρη τῶν